

Hizb-ut Tahrir / Sudan Vilayeti Resmi Sözcüsünün “Pasta Paylaşımı ile Şer’i Sorumluluk Arasında İktidar” Başlıklı Basın Toplantısında Yaptığı Konuşma

Hamd alemlerin Rabbi olan Allah’a mahsustur. Salat ve selam, gönderilenlerin en hayırlısı Efendimiz Muhammed’in, onun Âli’nin ve tüm ashabının üzerine olsun...

Değerli kardeşlerim ve canlı yayın üzerinden bizleri takip eden izleyiciler! Allah’ın selâmı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

Sömürgeci kafir Kitchener’in 1898 yılında ordularıyla Sudan’a girişinden bu yana İngilizler, Sudan’daki yönetimin dizginlerini ellerine almışlardır. Ümmetin otoritesini gasp ederek ümmetin sistem ve kanunlarını, sömürgeci kâfir Batı’nın sistem ve kanunlarıyla değiştirmişlerdir. Özellikle II. Dünya Savaşı’ndan sonra kendi kaderini tayin hakkı dalgası esmeye başlayınca İngiltere bu fırtına karşısında geri adım atarak büyük bir kurnazlıkla kendisine vekâlet edecek bir siyasi ortam oluşturmaya çalışmıştır ve bu yüzden 1938 yılında Mezunlar Kongresi’nin kurulmasına izin vermiştir.

1944 yılında İsmail el-Azhari “Aşiqqa” (Kardeşler) Partisi’ni kurmuş, bu parti daha sonra 1952’de “Vatan el-İttihadi” ile birleşmiştir. Bütün bu partiler ve diğerleri, İngiliz sömürgeciliğinin gözetimi altında kurulmuştur. İngilizler, Gordon Koleji’ni ve Kitchener Tıp Okulu’nu kurmuş; bu partilerdeki siyasetçilerin çoğu buralardan mezun olmuş ve sömürgeci kâfir Batı’nın uygarlığını özümsemiştir.

İngiltere, 1953 yılında sözde özerklik ve kendi kaderini tayin hakkını verdikten sonra Sudan’daki siyasi çevreyi Mısır’dan ayrılmaya yönlendirmiştir. Bunun sonucunda 19 Aralık 1955’te parlamentoda sözde bağımsızlık ilan edilmiş ve bağımsızlık resmî olarak 1 Ocak 1956’da yürürlüğe girmiştir.

Sözde bağımsızlığın ardından iktidarı devralan siyasi çevre, büyük bir titizlikle oluşturulmuş bir siyasi çevreydi. Bu çevre; yapay mezhepçilik ile Gordon Memorial College mezunlarının bir karışımından oluşuyordu. Bunların tamamı, Gordon Koleji, Kitchener Tıp Okulu ve diğer İngiliz kurumlarında öğrendikleri sömürgecinin düşünce ve kültürünü taşıyordu. Dolayısıyla bu siyasi kulübün, yani siyasi çevrenin içinde İngiltere’nin izin verdiği ve razı olduğu kişilerden başkası bulunmuyordu!

II. Dünya Savaşı’ndan sonra Amerika izolasyonundan çıktığında Afrika ve Asya’nın neredeyse tamamı İngilizlerin sömürgesi altındaydı. Amerika da sömürgeciliğe dayanan aynı kapitalist sistemi taşıdığı için kendisini Avrupa sömürgeciliğinin mirasçısı olarak görüyordu. Ancak Sudan gibi sömürgeleştirilmiş ülkelerde kendi adamları bulunmuyordu. Bu nedenle Sudan’ı sömürgeleştirmek ve İngiltere’den almak için askerî darbeye başvurdu. 1969 yılında Cafer Numeyri liderliğindeki Hür Subaylar tarafından gerçekleştirilen darbe işte bunun sonucuydu.

Askerî darbeler, Amerika’nın daha önce kendi arka bahçesi olan Batı Yarımküre’de kullandığı bir yöntemdi. Amerika bunu, İngilizlerin oluşturduğu partilerin hâkimiyetini aşmak ve onların kurduğu siyasi kulübün tekeli kırma için Sudan’a da taşıdı. O tarihten itibaren siyasi çevre, İngilizlerin adamları ile askerlerin himayesinde yetiştirilen Amerikan adamları arasındaki mücadele alanına dönüştü. 1985 yılındaki halk hareketinin ardından İngilizlerin adamları yeniden yönetime geldi. Ancak Amerika tekrar harekete geçerek 1989 yılında Ömer el-Beşir’in gerçekleştirdiği askerî darbeyi destekledi.

Ardından Nisan 2019’da Beşir’i deviren devrimci halk hareketi gerçekleşti ve İngilizlerin adamları, bu hareketten çıkan sivil güçler aracılığıyla yeniden iktidara gelmeye çalıştı. Ancak Amerika teslim olmadı; fırtınaya karşı eğildi ve askerler iktidarı ellerinde tutmaya devam etti. Ardından 17 Ağustos 2019 tarihli

Anayasal Belge aracılığıyla Özgürlük ve Değişim Güçleri, fiilî askerî hâkimiyet altında askerlerle birlikte geçiş döneminin yönetimine ortak oldu.

25 Ekim 2021’de El Burhan ve yardımcısı Hamideti liderliğindeki askerler sivillere karşı darbe gerçekleştirdi. Ancak sivillerin dayandığı gösteri ve yürüyüşler, yönetimin tamamen askerlerin eline geçmesine izin vermedi. Bunun üzerine askerler, İngilizlerin adamları olan sivillerle 5 Aralık 2022’de Çerçeve Anlaşması’nı imzalamak zorunda kaldı. Çerçeve Anlaşması’nın nihai siyasi imzasının 1 Nisan 2023’te atılması kararlaştırıldı. Daha sonra bu tarih 6 Nisan’a ertelendi; ardından da askerî ve güvenlik reformu konusundaki anlaşmazlıklar sebebiyle süresiz olarak ertelendi. Çünkü bu reform, askerlerin yönetimine son vererek bütün yetkiyi sivillere devretmeyi hedefliyordu. Ancak Amerika bunu kabul etmedi.

Sonra 15 Nisan 2023’te bu lanetli ve anlamsız savaş patlak verdi. Savaş, ülkeyi dünyanın gördüğü en büyük felaketlerden birine sürükledi: Ölümler, tecavüzler, insanların ve ekinlerin yok oluşu, halkın ve ülkenin mallarının tahrip edilmesi... Sudan halkının büyük çoğunluğu ya komşu ülkelerde ve başka yerlerde istenmeyen mülteciler hâline geldi ya da Sudan içinde hiçbir gücü ve imkânı olmayan yerinden edilmiş kimselere dönüştü.

Böylece sömürgeci kâfirler, aparatları ile gasp edilen ümmetin otoritesi üzerinde birbirleriyle mücadele ederken ümmet de seyredip kimin galip geleceğini beklemeye başladı: Amerika ve adamları mı, yoksa İngiltere ve adamları mı? Sömürgeci kâfirin bölgesel ve uluslararası araçları da harekete geçti ve efendileri adına vesayetlerini dayattılar; bu siyasi çevrenin ipine tutunarak her şeye müdahale ettiler.

Bugünlerde “Sudanlıların kendi aralarında diyalogu” adı altında yürütülen tartışmalar ve askerlerin Sümûd grubundaki sivillere kur yapması da “pastayı paylaşma” anlayışının bir parçasıdır. Zira iktidar, siyasetçilerin kendi aralarında paylaştıkları bir pasta hâline gelmiştir; bunu kendileri böyle adlandırmaktadır. Ulusal Güçler Koordinasyonu Başkanı Muhammed Seyyid Ahmed el-Cakûmî, bu ayın 10’unda, Egemenlik Konseyi Başkanı General Burhan’ın, Sudan dışında bulunan bazı muhalifler hakkında kamu hakkı kapsamında açılmış davaların düşürülmesini kabul ettiğini açıkladı. Bunun, Sudanlılar arasında ülke içinde gerçekleştirilecek diyalog için uygun ortamı hazırlama çerçevesinde yapıldığını belirtti.

Buna karşılık Sümûd İttifakı, af veya gündemdeki girişim konusunda kendilerine resmî ya da gayri resmî herhangi bir iletişim ulaşmadığını açıkladı. Görünen o ki bunu reddetmiyorlar; ancak bazı şartları var. Savaşın durdurulmasından ve insani felaketin giderilmesinden söz ediyorlar ve bunları siyasi sürecin başlangıç noktası olarak görüyorlar.

Bu, sömürgeci kâfire bağlı siyasi kulüp içindeki çatışmanın yeni bir turudur: Bir tarafta İngilizlerin adamları Sümûd, diğer tarafta ise Amerika’nın adamları olan Demokratik Blok ve askerler bulunmaktadır. Mücadele, iktidar pastasından kimin daha büyük payı alacağı üzerindedir.

Herhangi bir siyasi parti için, bu kapitalist-sömürgeci kulübü barışçıl yöntemlerle yıkmak büyük bir şereftir. Çünkü siyasi çevre, bizi Batı sömürgeciliğinin boyunduruğu altında tutmak için sömürgeci kâfirin en önemli araçlarından biridir. Bu nedenle inancına ve ümmetine samimi olan her parti bu mabedi yıkmalı ve yüce İslam akidesi temelinde bir siyasi çevre oluşturmak, Allah Subhânehu ve Teâlâ’ya itaat içerisinde İslami hayatın yeniden tesis edilmesinin temelini atmak için çalışmalıdır.

Bugün ümmet, gasp edilmiş hâkimiyetini geri almak için çalışmalıdır. Sömürgeci kâfirden bir hayır, onun ajanlarından da bir kurtuluş beklemek saçmalaktır. Çünkü İslam, otoriteyi ümmete vermiştir. İslam, yöneticinin yani Müslümanların halifesinin seçilmesini şer’î biat yoluyla ümmete ait kılmıştır. Otorite zorla ve baskıyla alınmaz. Ubade bin Samet’ten rivayet edildiğine göre

بَايَعْنَا رَسُولَ اللَّهِ ﷺ عَلَى السَّمْعِ وَالطَّاعَةِ فِي الْمُنْشَطِ وَالْمَكْرَهِ **“Gönlümüzün hoşuna giden şeylerde olsun, hoşuna gitmeyen şeylerde olsun işitmek ve itaat etmek üzere Rasûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem’e biat ettik.”** Abdullah bin Amr bin el-Âs’dan rivayet edildiğine göre Peygamber Sallallahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurmuştur:

“Kim ki bir imama biat eder, eliyle musafaha ederek kalbinin sevgisini verirse gücü yettiği kadar itaat etsin. Eğer başka birisi gelip o imamla (yönetimi ele geçirmek için) mücadele ederse sonra çıkanın boynunu vurun.” Abdullah ibn Ömer’den rivayet edildiğine göre,

“Ben, Rasûlullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem’i şöyle buyururken işittim: “Kim itaatten elini çekerse, Kıyamet gününde lehine hiçbir delil bulunmaksızın Allah ile karşılaşacaktır. Kim de boynunda Halifeye biat olmadan ölürse, cahiliye ölümü ile ölür” [Müslim] Ebu Hurayra’dan rivayet edildiğine göre Peygamber Sallallahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurdu:

كَانَتْ بَنُو إِسْرَائِيلَ تَسُوسُهُمُ الْأَنْبِيَاءُ، كُلَّمَا هَلَكَ نَبِيٌّ خَلَفَهُ نَبِيٌّ، وَإِنَّهُ لَا نَبِيَّ بَعْدِي، وَسَيَكُونُ خُلَفَاءُ فَيَكْتُمُونَ. قَالُوا: فَمَا تَأْمُرُنَا؟ قَالَ: فُؤَا بَيْعَةِ الْأَوَّلِ فَأَلَّوْا، أَعْطَوْهُمْ حَقَّهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ سَائِلُهُمْ عَمَّا اسْتَرْعَاهُمْ **“İsrail oğullarını Nebiler yönetiyordu. Bir Nebi öldüğünde onu bir başka Nebi takip ederdi. Benden sonra Nebi yoktur. Fakat benden sonra birçok Halifeler gelecektir.”** Dediler ki: **“Bize ne emredersin?”** Peygamber Sallallahu Aleyhi ve Sellem, **İlk biate ilkine vefa gösteriniz. Onlara haklarını veriniz. Çünkü Allah, onları güttüklerinden hesaba çekecektir.”** [Müttefikin aleyh]

Bu ve benzeri hadisler, İslam’daki yönetici olan halifenin otoriteyi ancak insanların kendisine vereceği biat yoluyla alabileceğini göstermektedir. Biat, Allah’ın Kitabı ve Rasûl Sallallahu Aleyhi ve Sellem’in sünnetiyle amel etmek üzere verilir. Buna göre yönetici olan halife, Allah’ın şeriatını uygulayan ve ümmeti gözetken kişidir; kimsenin ücretli çalışanı veya ajanı değildir.

O halde Ümmet, kendisini Allah’ın Kitabı ve Rasûl Sallallahu Aleyhi ve Sellem’in sünnetine göre yönetecek Halifeyi seçeceği biat etme hakkını geri almak için daha acele etmeyecek mi?!

ve’s Selamu Aleykum ve Rahmetullahi ve Berakâtuh

İbrâhîm Usmân [Ebu Halîl]

حزب التحرير

Hizb-ut Tahrir

Sudan Vilayeti Resmi Sözcüsü

21 October Street, Imarat al-Vaqf, Ground Floor, East Khartum /Sudan

Tel: +(249) 0912240143 - 0912377707 | E-Mail: spokman_sd@dbzmail.com

www.hizb-ut-tahrir.org | www.hizb-ut-tahrir.info | www.turkiyevilayeti.com